

Деценија чији крај очекујемо као и она пређашња - за које можемо рећи, можда и уз нешто ироније, да представљају зрело модерно доба - подариле су италијанској књижевној сцени између осталог и једну генерацију млађих приповедача који углавном индивидуално - при чему је та индивидуалност знак стваралачке самосвести али и знак дубоке егзистенцијалне неизвесности и угрожености - покушавају да у својим причама, кроз животе својих јунака, кроз описе стварних или имативарних амбијената, пројектују, откривају различите димензије италијанске, сопствене стварности. Њихови књижевни поступци које, у целини узев, одликује једна готово преурањена зрелост и сигурност, нижу се у распону од брижно негованог, прецизног и смиреног књижевног говора који увеличава фине, дубоке покрете људске мисли и сензибилност, преко ироничних или горко самопроничних откривања сопственог положаја у окружењу других људи, до високо специјализованих поетика које на један смишљено агресиван начин, агресиван по језичком или по тематском избору, стварају метафоричке корелативе мрачних, сурових, деструктивних димензија стварности.

Желько Ђурић